

DVE VELIKI ZAPOVEDI SREDI PANDEMIJE - zdravilo proti malikovanju

V času epidemije in glede na politično dogajanje pri nas smo vsi v nenehni nevarnosti idealiziranja ali demoniziranja sebe ali drugih. Kako to izgleda si lahko ogledamo na Facebooku ali drugih medijih kamor iz svojih računalnikov pišemo razno razne misli.

Kadar karkoli idealiziramo, bomo na koncu malikovali (ideal - idol). Obnori nas, v nas prižge lažen ogenj, ob katerem se na koncu opečemo ali pa nas celo sežge. Do svojega ideala-idola imamo nestvarna pričakovanja. Od njega pričakujemo stvari in zmožnosti, ki jih nima in ne zmore. Ker se to vedno znova izkaže, smo razočarani, jezni in z občutkom izdanosti. Tako lahko raste naše sovraštvo in bes do bližnjih.

Podobno se nam dogaja, kadar kogarkoli ali karkoli smatramo za popolnoma slabo. S tem dovolimo, da ima nad nami preveč moči in vpliva. Če se poskušamo proti temu zlu še neposredno boriti, smo vedno premagani. Vrtimo se v začaranem krogu. Temno moč zla proti kateri si domišljamo, da se borimo, v resnici vzamemo za svojo (ali nas vzame za svoje in zaslužnji) in postanemo njegova zrcalna slika. Ker se tega običajno ne zavedamo, lahko postanemo hinavski, fanatični ali neznosno ter nasilno religiozni (prim. Mt 7,4-5).

V obeh primerih vsem in tudi sebi, krademo moč za dobro, lepo, resnično in ustvarjalno. Del posledic takšnega početja je tudi pandemija in virusiranje, ki smo mu sedaj priča. Toliko slabih misli in čustev se nakopiči na podlagi idealiziranja ali demoniziranja, da slabo vplivajo na nas, na naše odnose, naravo in celotno stvarstvo.

Bog nam po Jezusu Kristusu, Božji Besedi, kaže pot iz tega začaranega kroga. V adventu nas znova vabi na začetno stopnjo šole vere, odnosa in ljubezni: Njegove do nas in naše do njega preko bližnjih in stvarstva.

Dve največji zapovedi, ki jih je Jezus učlovečil in odživel in s tem opolnomočil tudi nas, nam omogočita, da se lahko prebijemo skozi obe utvari. Če častimo (imamo za svojega glavnega sogovornika) samo Boga, potem ne dovolimo, da bi nas lahko nekaj drugega obnorelo za daljši čas. Če ljubimo druge, kakor ljubimo samega sebe (kot od Boga ljubljenega sina/hči, brata/sestro), in če to živimo tudi do svojega sovražnika, potem ni več prostora za moralne križarske vojne proti zlu "tam zunaj". Ne iščemo več grešnega kozla v drugih, ampak se v osebnem odnosu molitve postavljamo vedno znova v njegovo ljubezen. Brez molitve ostajamo žrtve obeh utvar. Skupaj se podpiramo v boju za molitev. Pridružujem se Branku, ki nas pri tem spodbuja in se vam zahvaljujem za vse trenutke, ko molite pred Bogom in mu pripovedujete o sebi, svojih, težavah, dobrem, lepem, težkem, bolečinah, strahovih, žalostih in stiskah. O vsem. Podpiramo drug drugega. To zahteva skoraj vso našo duhovno moč. Nekaj pa jo porabimo tudi za soočanje z vsem, kar nas ovira, da bi ljubili »najprej znotraj svojega srca" in potem navzven, sredi sedanjega trenutka, ki bo vedno podarjen in dragocen, čeprav ne bo ustrezal našim idealističnim predstavam o sebi in bližnjih.

Za kaj sem v tem času še posebej hvaležen in se zahvaljujem?

Kako doživljam razpetost med idealiziranje ali demoniziranje?

Kako me Gospod po razočaranjih osvobaja otročjega računanja na napačne stvari in uči svobode, ki je zmožna ljubiti?

Katera pričakovanja mi prinašajo največ razočaranj? Ali jih lahko izročim Očetu in sprejemem njegova do mene in bližnjih?